

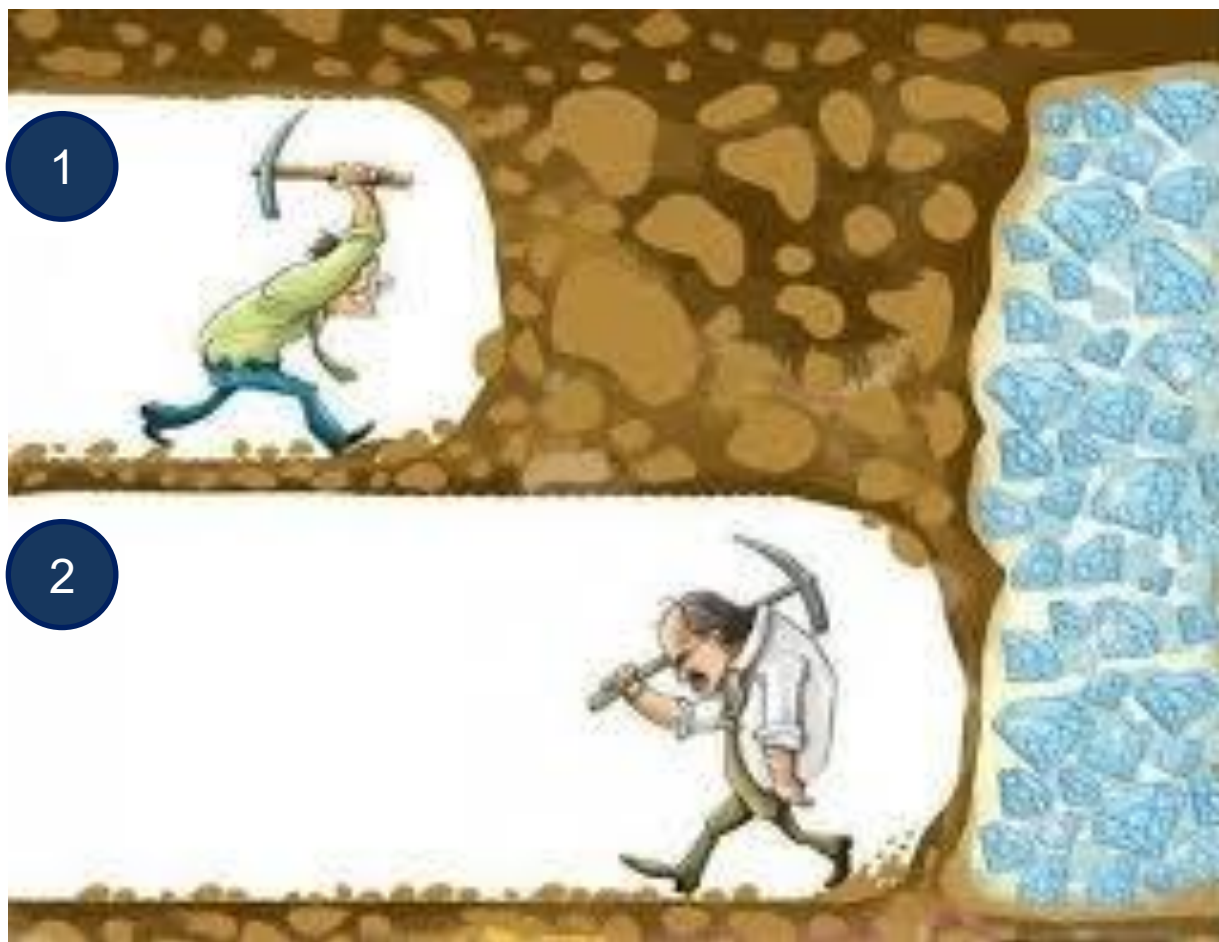
A close-up photograph of a hand reaching down towards a small, brown, textured object on a sidewalk. The object appears to be a small, brown, textured object, possibly a piece of wood or a small animal. The background is blurred, showing a sidewalk and some foliage.

סוגיית "ייאוש שלא מדעת"

פרק אילו מציאות
דף כא, ב

מדרש תמונה

מה בתמונה?

שתפו במקרה
דומה
שחוויתם

מה
הרגשתם?

מה למדתם
ממקרה זה?

שיתוף בכיתה

מהו 'ייאוש'?
בואו נגדיר מהו ייאוש?

מהו ייאוש?

גמרא אילו מציאות דף כג, א

אמר רב זביד משמיה דרבא:

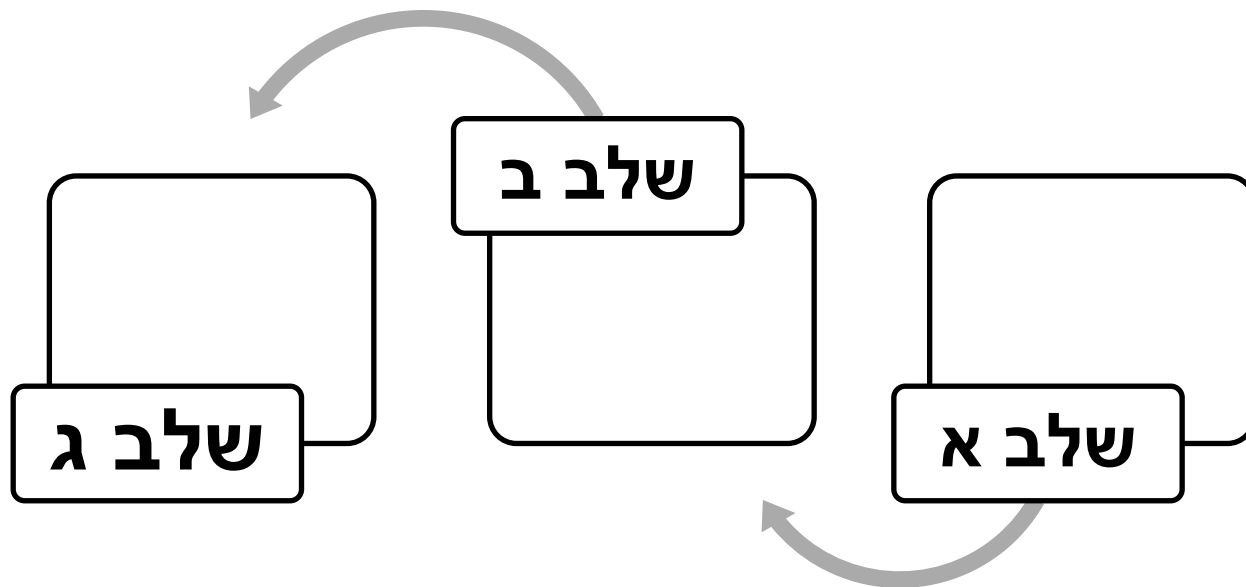
כללא דאבידתא: כיון דאמר "ווי לה לחסרון
כיס" – מיאש ליה מינה.

תרגום:

אמר רב זביד בשמו של רבא:

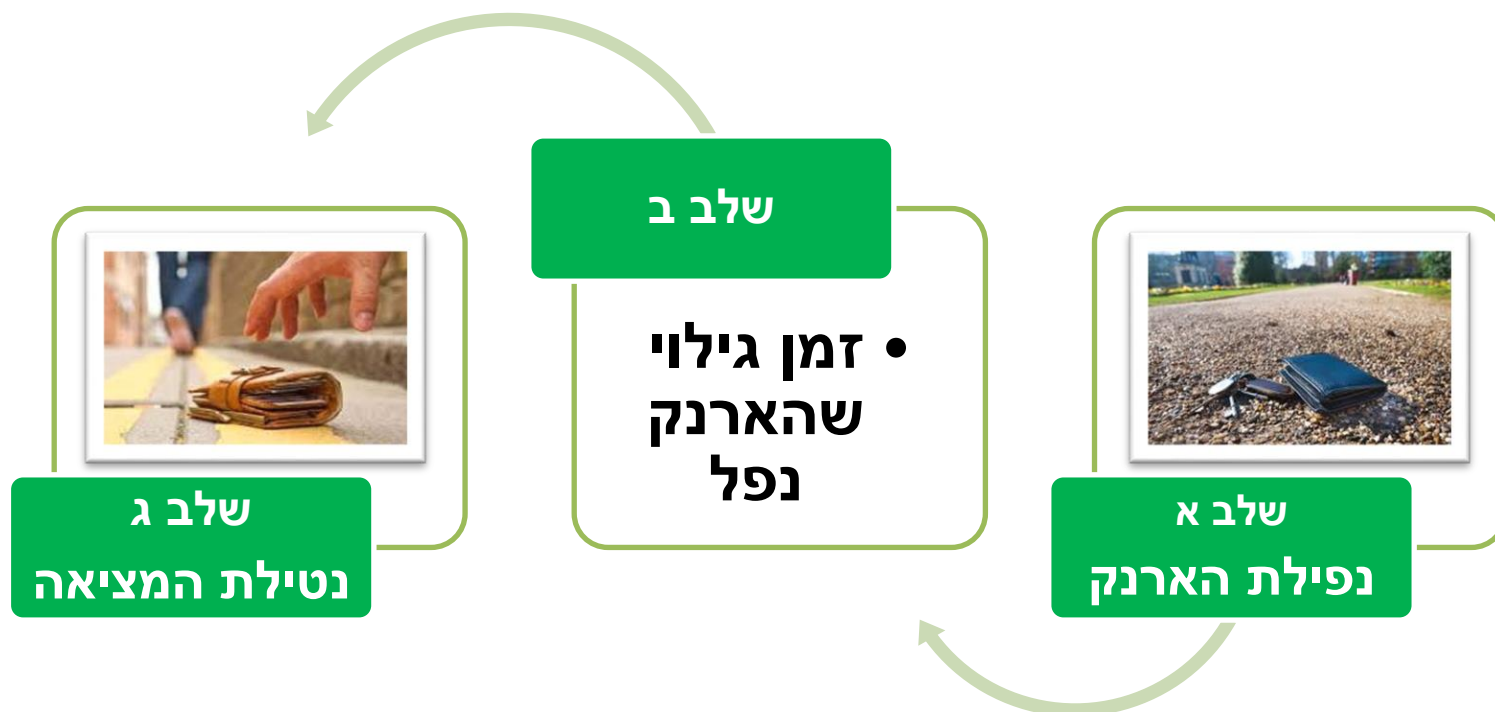
כלל הוא באבידה: מכיון (ששמענו אותו) אומר "ווי לה לחסרון כיס" – "חבל
ואבוי על הפסד שנגרם לי" – סימן שהוא מתייאש ממנה, מהאבדה.

ציר זמן של ה - 'אבדה'

מהם שלושת
השלבים של
אבדה?

ציר זמן של ה - 'אבדה'

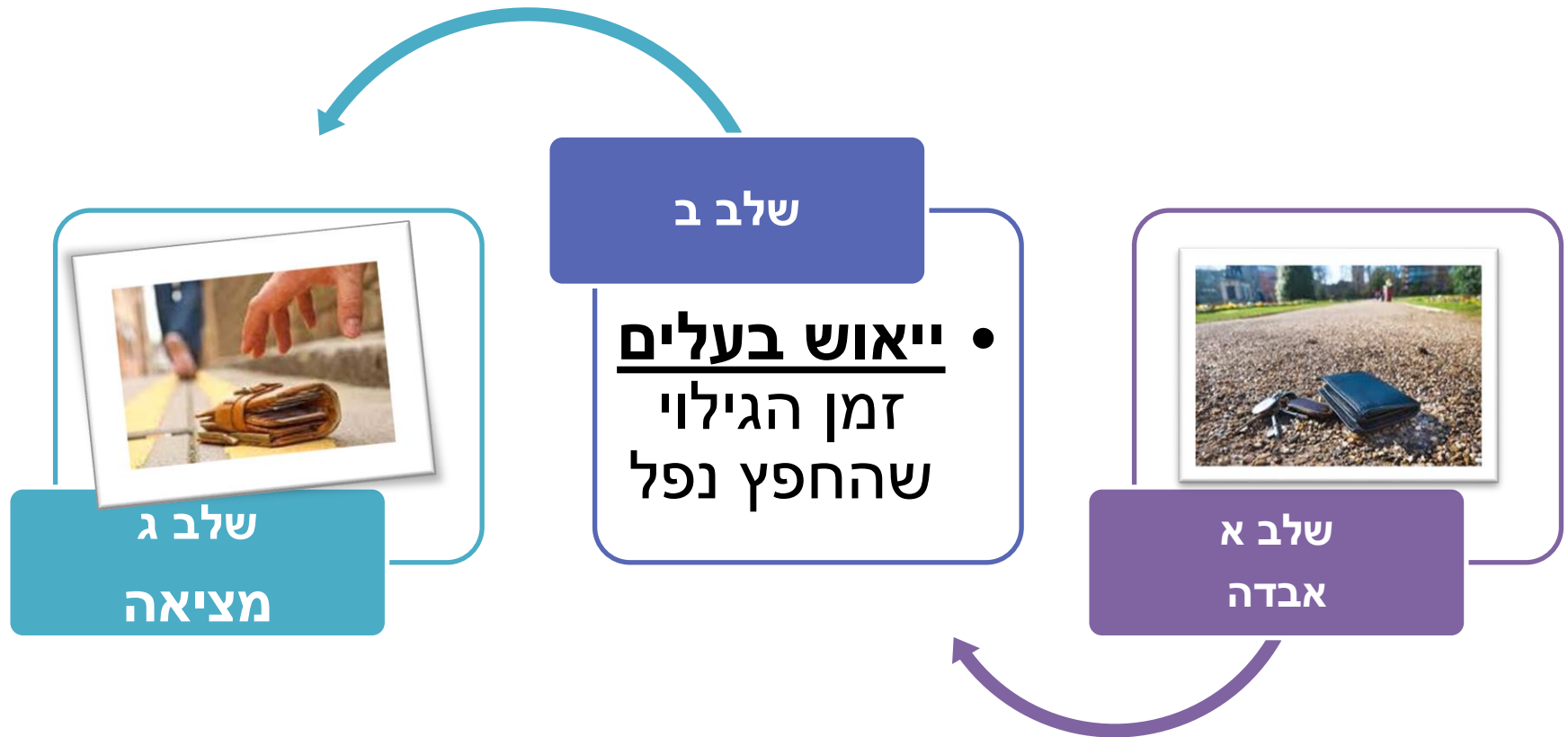
שיתוף בכיתה

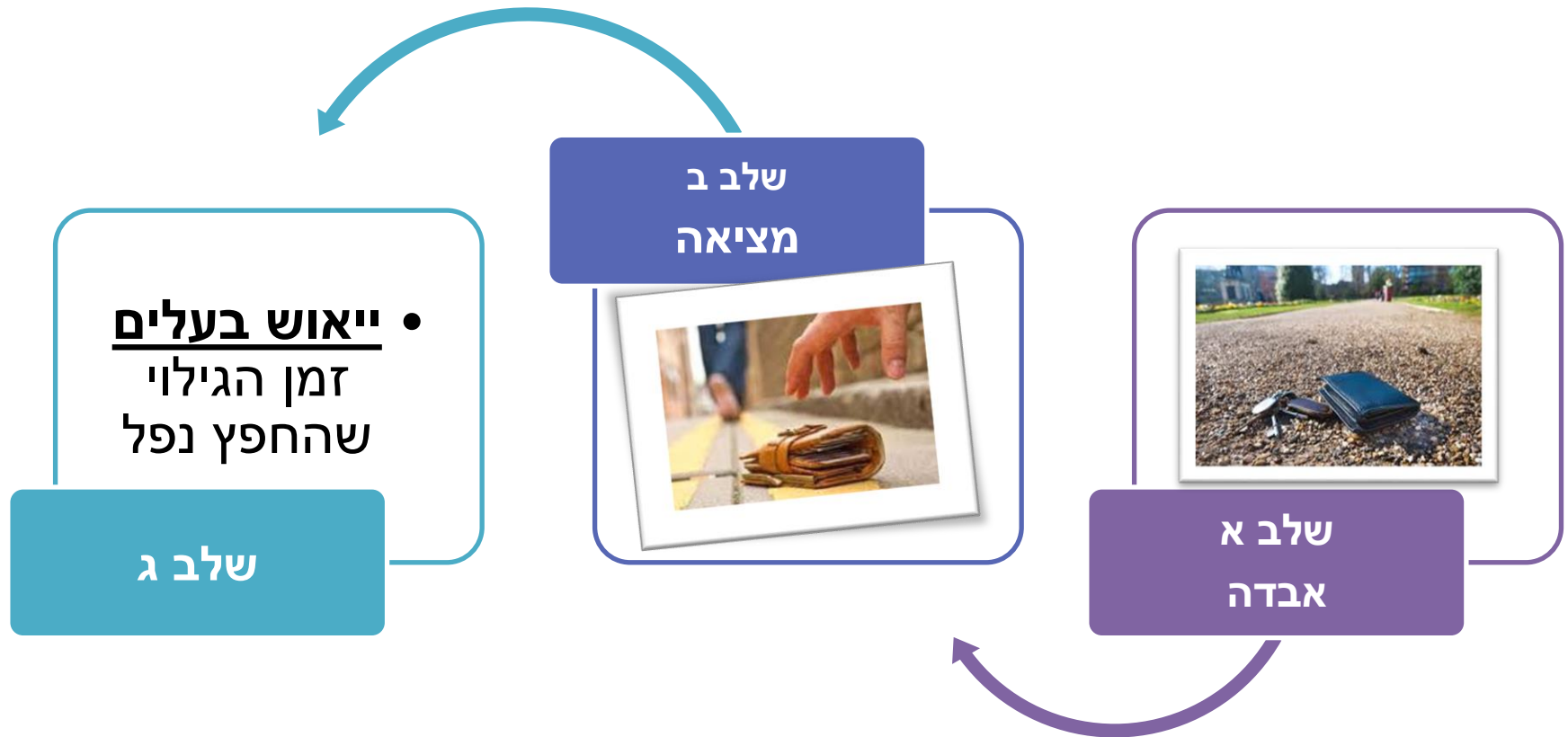
**חשבו על מקרים שונים
במציאת אבדה?**

ציר זמן מס' 1

ציר זמן מס' 2

מושג תוכן – יאוש שלא מדעת

יאוש שלא מדעת אביי אמר לא הוי יאוש
ורבא אמר הוי יאוש בדבר שיש בו סימן

פירש רש"י:

דבר שסתמו ייאוש לכסידע שגפל ממנו,
וכשמלאו עדיין לא ידעו הצעלים שגפל
מהן.

סיכום השיעור

שני סוגי יאוש הם:

יאוש שלא מדעת –

מצא אבדה לפני
שהבעלים התייאשו

יאוש מדעת –

מצא אבדה לאחר
שהבעלים התייאשו

מה נלמד בשיעור הבא

מה הדין
ב'יאוש שלא
מדעת'?

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

דלכי נפל מיניה לא מיאש. ואע"ג דהשתא מיאש אקראי בעלמא הוא ומתחילה לא היה עומד ליאש: **ת"ש** המוצא מעות בר. תימה כיון דכבר הקשה ממתני דמעות מפורזות אמאי פריך תו מהך דרייתא ורבי יצחק גמי אמאי לא אמר למלתיה אמתני וי"ל דברייתא אלימא ליה לאקשווי דמשמע דכל ענין הרי אלו שלו אע"ג דאיכא סימן מדמוקי טעמא **א** שהרבים מציין שם ומשמע גמי אע"ג דכשזו הגביה עדיין היה בעל אבידה בבית המדרש ולא ידע שנפל מיניה:

ופטורות סמעשה. במס' פאה **(פ"ח מ"ו)** מוכח דוקא דהפקיר קודם גמר מלאכה פטור מן המעשר אבל אם הפקיר לאחר גמר מלאכה שנתחייב כבר במעשר אין צריך כלום וה"ג מיירי קודם גמר מלאכה שלא נתייבשו עדיין בדמוכח בבבליה פרק המביא **(דף נז.)** דתאנים העומדין לשוטחן בשדה ולעשות מהן קציעות לא נגמר מלאכתן למעשר עד שיתייבשו ואפילו זכה בהן המוצא

ח א מרי פירי מהלכות טילה וסניחיה ה"ה סמך עשין מ" עד טושיע ח"ת מ" נכח סעף ג' ב ב ג מרי פירי מהלכות טילה וסניחיה ה"ה ח וס"ד מהל' נטילה ה"ה י סמך עשין פ"א טושיע ח"ת מ" טנה סעף פ' י ד ה מרי פס"ו מהל' טילה וסניחיה ה"ה ח ועין נכח טנה סמך עשין עד טושיע ח"ת מ" נכח סעף ג' יא ו מרי שם פירי ה"ה ז טושיע ח"ת מ" נכח סעף ג' יב ז מרי פירי מהלכות מתנת עניים ה"ה יא יג ח מרי פירי מהלכות מעשר ה"ה נא: יד ט מרי שם ה"ה נד וספ"ו מהלכות טילה וסניחיה ה"ה טו טושיע ח"ת מ" נכח סעף ג':

יאוש שלא מדעת. דבר שסתמו יאוש לכשידע שנפל ממנו וכשמצאו עדיין לא ידעו הגעלים שנפל מהן: לא הוי יאוש. לקמיה מפרש פלוגתייהו: **דמיאש לבסוף.** לאחר שמצאו זה, וכללל דיאוש כגון דאמר ווי ליה לחסרון כים דגלי דעתיה שטאש מהן: **באיסורא אסא לידים.** דדבר שאינו עשוי להתיאש הוא: **זוטו של ים.** מקומות בשפת הים שדרך הים לחזור לאחוריו י פרסאות או חמשה עשר פרסאות פעמיים ביום ושוטף מה שמוצא שם והולך. זוטו לשון גודל ושירוע כלשון יוניי כמו שכתבו הזקנים לחלמי המלך ואל אצילי ואל זאטוטי **(מגילה דף ע.)**: **ושלילסו של נכח.** כשהוא גדל ויוצא חוץ לגדותיו ושולל שלל ושוטף הנמצא: **רחמנא שריי.** ואפי' זאת ליד המוצא לפני יאוש: **לקמן.** בשמעתי מנין לאבידה ששטפה נהר מ': **מחששא הוי יאוש.** שהרי נפל וכשיודע שוב אין דעתו עליו: **דאבידה מדעת היא.** שלא נפלו ממנו ומדעת הניחם הפקר: **עשוי**

יאוש שלא מדעת אב"י אמר לא הוי יאוש ורבא אמר הוי יאוש בדבר שיש בו סימן כולי עלמא לא פליגי דלא הוי יאוש ואף על גב דשמעיניה דמיאש **א** לסוף לא הוי יאוש דכי אתא לידיה באיסורא הוא דאתא לידיה דלכי ידע דנפל מיניה לא מיאש מימר אמר סימנא אית לי בגויה יהבנא סימנא ושקילנא ליה בזוטו של ים ובשלוליתו של נהר אע"ג דאית ביה סימן רחמנא שרייה דרבעינן למימר לקמן כי פליגי בדבר שאין בו סימן אב"י אמר אלא הוי יאוש דהא לא ידע דנפל מיניה רבא אמר הוי יאוש דלכי ידע דנפל מיניה מיאש מימר אמר סימנא לית לי בגויה מהשתא הוא דמיאש **(סימן**

יאוש שלא מדעת. דבר שסתמו יאוש לכשידע שנפל ממנו וכשמצאו עדיין לא ידעו הגעלים שנפל מהן: לא הוי יאוש. לקמיה מפרש פלוגתייהו: **דמיאש לבסוף.** לאחר שמצאו זה, וכללל דיאוש כגון דאמר ווי ליה לחסרון כים דגלי דעתיה שטאש מהן: **באיסורא אסא לידים.** דדבר שאינו עשוי להתיאש הוא: **זוטו של ים.** מקומות בשפת הים שדרך הים לחזור לאחוריו י פרסאות או חמשה עשר פרסאות פעמיים ביום ושוטף מה שמוצא שם והולך. זוטו לשון גודל ושירוע כלשון יוניי כמו שכתבו הזקנים לחלמי המלך ואל אצילי ואל זאטוטי **(מגילה דף ע.)**: **ושלילסו של נכח.** כשהוא גדל ויוצא חוץ לגדותיו ושולל שלל ושוטף הנמצא: **רחמנא שריי.** ואפי' זאת ליד המוצא לפני יאוש: **לקמן.** בשמעתי מנין לאבידה ששטפה נהר מ': **מחששא הוי יאוש.** שהרי נפל וכשיודע שוב אין דעתו עליו: **דאבידה מדעת היא.** שלא נפלו ממנו ומדעת הניחם הפקר: **עשוי**